

lighed eller Ærgærrighed til at kunne trodse min Natur paa dette Punkt. Det er naturligvis en Fejl, men dog ikke af dem, der er særlig Grund til at beklage. Iøvrigt skriver jeg endnu imorgen til din Broder og overdrager ham lovformeligt Varetagelsen af mine Interesser under min Fraværelse; de er jo hos ham i de bedste Hænder.“

Denne gang kom der Svar. Uden at nævne noget-somhelst om Grunden til sin lange Tavshed eller med et Ord at berøre Forberedelserne til Giftermaalet eller deres Rejseplaner kritiserede hun i spottende Tone den Beslutning, hvortil hans „Udvikling“ havde ført ham.

„Du taler om din Mangel paa Forfængelighed,“ skrev hun tilsidst. „Du slaar dig for dit Bryst og takker Gud, at du ikke er som visse andre Syndere. Herregud, denne stakkels Rest af vor Stolt-hed, skal nu ogsaa den mistænkeliggøres? Jeg har ganske vist selv engang været revolutionær paa det Punkt; men jeg er med Aarene bleven mere nøgtern. Mit Syn paa Menneskene bliver i det hele mere og mere gammeldags. Om det saa er saa for-agtede Ting som Ordner og Titler, begynder jeg at begribe saadanne Naragtigheders Betydning for Men-skehedens Vel. Det kan jo tidt være helt op-byggeligt at iagttage den Virksomhedsaand, der kan vaagne i en Stympet af en Mand, naar der aabner sig Udsigt for ham til et Ridderkors. Ganske sær-ligt har vistnok det danske Folk ikke Raad til at ofre noget af, hvad der kan tjene til Spore for „Kraftudviklingen“ — et Ord, du i gamle Dage ide-lig førte i Munden, og som jeg selv er kommen til at holde af. Vi havde engang her paa „Skovbak-ken“ en fortrukken Gartner, som ved den blotte Udsigt til at blive Formand for den stedlige Af-